

Việt Nam: Đàn áp Nhân quyền thành hệ thống *Những nhà vận động và bảo vệ nhân quyền không chôn dung thân*

(New York) – Hôm nay, Tổ chức Theo dõi Nhân quyền công bố *Phúc trình Toàn cầu 2012*, trong đó nêu rõ chính quyền Việt Nam đã gia tăng đàn áp các nhà vận động và bất đồng chính kiến trong năm 2011, xiết chặt các quyền tự do ngôn luận, lập hội và nhóm họp. Các blogger, nhà văn, nhà bảo vệ nhân quyền, bảo vệ quyền lợi đất đai, vận động chống tham nhũng, ủng hộ dân chủ và tự do tôn giáo bị sách nhiễu, đe dọa, bắt bớ, tra tấn và bỏ tù.

Trong năm 2011, chính quyền truy tố ít nhất 33 nhà vận động ôn hòa và xử họ với mức án gộp chung lên tới 185 năm tù, cộng thêm thời gian quản chế tổng cộng là 75 năm. Trong số những người bị kết án vì vận động ôn hòa có thể kể đến [Ts. Cù Huy Hà Vũ](#), một nhà hoạt động pháp lý nổi tiếng; Phùng Lâm, [Vi Đức Hồi](#), Nguyễn Bá Đăng, [Phạm Minh Hoàng](#), Lưu Văn Bảy, và [Hò Thị Bích Khương](#), tất cả đều là những người ủng hộ dân chủ và viết blog về nhân quyền được nhiều người biết đến. Chính quyền cũng bắt giữ ít nhất 27 nhà vận động nhân quyền khác, hiện vẫn chưa kết thúc quá trình điều tra/xét xử. Có ít nhất hai người viết blog – [Nguyễn Văn Hải](#) (bút danh Điều Cày) và [Phan Thanh Hải](#) (bút danh Anhbassg) – bị giam giữ không xét xử từ năm 2010.

“Tình hình nhân quyền ở Việt Nam rất tồi và đang tiếp tục xấu đi, với một chuỗi liên tục các vụ bắt bớ những người chẳng làm gì ngoài việc thực thi các quyền của mình,” ông [Phil Robertson](#), phó Giám đốc phụ trách châu Á của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền phát biểu. “Các nhà tài trợ phát triển cho Việt Nam cần công khai bày tỏ sự ủng hộ hết lòng đối với những nhà vận động dũng cảm của Việt Nam và yêu cầu thả ngay lập tức những người đã bị tùy tiện bắt giữ và bỏ tù.”

Trong *Phúc trình Toàn cầu 2012*, Tổ chức Theo dõi Nhân quyền đánh giá tiến bộ về nhân quyền trong năm qua ở hơn 90 quốc gia, bao gồm cả phong trào nổi dậy của dân chúng thế giới Ả-rập mà trước đó ít người hình dung được. Xét mức độ bạo lực đã được huy động để đối phó với “Mùa xuân Ả-rập,” cộng đồng quốc tế có vai trò quan trọng trong việc hỗ trợ hình thành những nền dân chủ biết tôn trọng quyền của người dân tại khu vực này, theo nhận định của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền nêu ra trong phúc trình.

Ở Việt Nam, hầu hết người bị tạm giam và tù nhân chính trị đều bị cáo buộc với các điều luật có nội dung mơ hồ trong bộ luật hình sự Việt Nam, có hiệu lực hình sự hóa những hành vi bất đồng chính kiến ôn hòa. Những tội danh được vận dụng gồm có “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân” (điều 79); “phá hoại chính sách đoàn kết” (điều 87); “tuyên truyền chống nhà nước” (điều 88); và “lợi dụng tự do dân chủ” nhằm “xâm phạm lợi ích của Nhà nước” (điều 258).

“Chính quyền Việt Nam không thừa nhận việc đã bỏ tù người dân chỉ vì họ thể hiện quan điểm chính trị khác biệt, nhưng lại không ngần ngại vận dụng các điều luật hà khắc để vùi dập những người bất đồng quan điểm chính trị,” ông Robertson nói. “Nếu chính quyền Việt Nam muốn thể hiện sự tôn trọng pháp trị, họ cần thực hiện đúng những cam kết nhân quyền quốc tế, bằng cách hủy bỏ những điều luật đó và chấm dứt đối xử với những nhà vận động ôn hòa như tội phạm hình sự.”

Tình hình tự do tôn giáo cũng không khá hơn mấy, khi thành viên của các tổ chức tôn giáo độc lập vẫn bị công an sách nhiễu, đe dọa và bắt bớ. Các chi phái không được công nhận của đạo Cao Đài, Phật giáo Hòa Hảo, các nhà thờ tại gia đạo Tin Lành và dòng Mennonite, và Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) bị chính quyền đặt trong vòng ngắm. Công an ngăn cản việc tổ chức tập thể các sự kiện tôn giáo, đe dọa và bắt giữ những người đến dự, và quản chế những người lãnh đạo các tổ chức tôn giáo nói trên tại gia. Ngay cả những tổ chức tôn giáo đã đăng ký, như các nhà thờ dòng Chúa Cứu thế ở Hà Nội và Thành phố Hồ Chí Minh vẫn liên tục bị [sách nhiễu](#), trong đó có một lần Nhà thờ Thái Hà tại Hà Nội bị côn đồ tấn công.

Trong tháng Tư, tám nhà vận động đạo Tin Lành [người Thương](#) bị xét xử với các bản án từ 8 đến 12 năm tù, vì bị cho là đã phá hoại chính sách đoàn kết dân tộc. Vào tháng Bảy, một linh mục Công giáo bị ốm nặng, Nguyễn Văn Lý, [bị buộc trở lại nhà giam](#) sau 16 tháng quản chế tại ngoại để chữa bệnh, giữa tiếng phản đối của giới ngoại giao và các nhà vận động.

Trong tháng Mười Một, hai nhà vận động Pháp Luân Công Vũ Đức Trung và Lê Văn Thành bị xét xử với mức án lần lượt là ba năm và hai năm tù giam vì đã phát thanh các tin tức về Pháp Luân Công sang Trung Quốc. Vào tháng Chạp, Tòa án Nhân dân tỉnh An Giang xử hai [nhà hoạt động tôn giáo Nguyễn Văn Lúa](#) và Trần Hoài Ân với mức án lần lượt là năm năm và ba năm tù giam chỉ vì họ đã vận động ôn hòa cho Phật giáo Hòa Hảo. Cũng trong tháng Chạp, mục sư Tin lành Nguyễn Trung Tôn bị kết án hai năm tù giam vì đã viết về các hành động đàn áp tôn giáo của chính quyền. Trong năm 2011, công an cũng bắt thêm ít nhất mười chín nhà vận động Công giáo và hai nhà vận động Tin Lành khác.

“Chính quyền Việt Nam muốn tách biệt tín ngưỡng khỏi mọi hoạt động vận động xã hội, nhưng tự do tôn giáo cũng bao gồm tự do nói, viết và biểu tình về các vấn đề liên quan tới niềm tin, đạo đức và quyền tín ngưỡng,” ông Robertson nói. “Trước những vi phạm tự do tôn giáo liên tiếp như vậy, Hoa Kỳ cần tái xác định Việt Nam là một ‘quốc gia cần quan tâm đặc biệt’ (CPC), và vận động các quốc gia khác gây sức ép về vấn đề này với giới lãnh đạo Hà Nội.”

Pháp luật Việt Nam cho phép tùy tiện “quản chế hành chính” không cần xét xử. Theo Pháp lệnh 44 (năm 2002) và Nghị định 76 (năm 2003), những người bất đồng chính kiến ôn hòa và mọi người khác, nếu bị coi là có nguy cơ gây hại tới trật tự công cộng hoặc an ninh quốc gia, có thể bị cưỡng chế đưa và các cơ sở chữa bệnh tâm thần, quản chế tại gia, hoặc quản chế tập trung trong các trung tâm “giáo dục” và “cải tạo” của nhà nước. Những người sử dụng ma túy có thể bị quản chế tới bốn năm trong các trung tâm cai nghiện do chính phủ quản lý, nơi họ được điều trị rất ít nhưng lại là đối tượng bị đánh đập, tra tấn, cưỡng ép lao động (dưới vỏ bọc [“lao động trị liệu”](#)), và biệt giam.

Những cựu trại viên từng qua các trung tâm cai nghiện cho biết họ từng bị ép buộc làm việc trong dây chuyền chế biến hạt điều và các việc nông nghiệp khác, rồi các công việc may mặc và các ngành nghề sản xuất khác như gia công mây tre đan. Theo luật Việt Nam, các công ty khai thác sản phẩm từ các trung tâm này được miễn thuế. Một số sản phẩm là kết quả của quá trình lao động cưỡng ép nói trên đã tìm được đường vào dây chuyền cung tiêu của các công ty xuất khẩu cung cấp hàng ra các thị trường ngoài nước, trong đó có Hoa Kỳ và châu Âu.

Theo một bản đánh giá vào đầu năm 2011, trên toàn quốc có 123 trung tâm cai nghiện đang quản chế 40,000 người trong đó có cả trẻ em mới 12 tuổi. Trong tháng Mười Một, Ủy ban

Nhân dân Thành phố Hà Nội ra quyết định cho công an đưa một nhà vận động quyền lợi đất đai, Bùi Thị Minh Hằng, vào một cơ sở giáo dục để quản chế trong 24 tháng.

“Không một người nào đáng bị cưỡng ép lao động và nhục mạ trong bất kỳ tình huống nào, chưa nói đến dưới danh nghĩa ‘điều trị’ hay ‘giáo dục’”, ông Robertson nói. “Việt Nam cần ngay lập tức phóng thích những người bị quản chế, đóng cửa các trung tâm đày đọa này, và hủy bỏ các pháp lệnh và nghị định cho phép quản chế hành chính.”

<http://www.hrw.org/node/104318>

World Report 2012: Việt Nam

Các sự kiện năm 2011

Chính phủ Việt Nam đàn áp một cách có hệ thống các quyền tự do ngôn luận, lập hội và nhóm họp ôn hòa. Các nhà văn, blogger và các nhà vận động nhân quyền độc lập – những người lên tiếng chất vấn chính sách nhà nước, phát hiện quan chức tham nhũng hoặc kêu gọi thay đổi chế độ độc đảng bằng các giải pháp dân chủ thường xuyên bị công an sách nhiễu, theo dõi gắt gao, bị giam giữ biệt lập trong thời gian dài đồng thời không được tiếp cận với các nguồn trợ giúp pháp lý, và bị xử với các mức án ngày càng nặng hơn với các tội danh mơ hồ về xâm phạm an ninh quốc gia.

Công an thường tra tấn can phạm để ép nhận tội và, trong một số vụ việc, đã sử dụng vũ lực quá mức khi đối phó với những cuộc biểu tình đông người phản đối việc cưỡng chiếm nơi ở, thu hồi đất đai hay bạo hành của công an. Các cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc ở Hà Nội và Thành phố Hồ Chí Minh trong năm 2011 bị công an giải tán, những người tham gia biểu tình bị đe dọa, sách nhiễu, và một số trường hợp bị tạm giam trong một vài ngày.

Đại hội Đảng Cộng sản Việt Nam lần thứ 11 tổ chức vào tháng Giêng năm 2011 và cuộc bầu cử Quốc Hội do nhà nước dàn dựng vào tháng Năm đã xác lập các vị trí lãnh đạo của Đảng Cộng sản và chính phủ trong năm năm tiếp theo. Qua cả hai sự kiện nói trên, không hề thấy có dấu hiệu của bất kỳ một sự cam kết nghiêm túc nào nhằm cải thiện thành tích nhân quyền kém cỏi của Việt Nam. Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng bắt đầu nhiệm kỳ thứ hai của mình vào tháng Bảy, với sự ủng hộ mạnh mẽ của Bộ Công an và những nhân tố bảo thủ khác.

Đàn áp bất đồng chính kiến

Năm 2011 chứng kiến một chuỗi liên tục các vụ bắt giữ và xét xử mang tính chính trị, có lẽ phần nào xuất phát từ những quan ngại của chính quyền Việt Nam về khả năng phong trào dân chủ Mùa Xuân Ả-rập có thể lan tới châu Á.

Trong mười tháng đầu năm 2011, có ít nhất 24 nhà vận động nhân quyền bị đưa vào trại giam. Chỉ trừ một người, tất cả trong số đó đều bị truy tố về các tội “tuyên truyền chống nhà nước” (điều 88 bộ luật hình sự), “phá hoại chính sách đoàn kết dân tộc” (điều 87), hoặc “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền” (điều 79). Ba điều luật mơ hồ này đã được vận dụng để bỏ tù hàng trăm nhà hoạt động ôn hòa trong suốt một thập niên qua. Thêm vào đó, công an còn bắt giữ ít nhất 27 nhà vận động tôn giáo và chính trị trong năm 2011. Blogger Nguyễn Văn Hải, được biết với bút danh Điều Cày, đang bị giam giữ không có tin tức từ tháng Mười năm 2010. Hai cây viết trên mạng ủng hộ dân chủ, Nguyễn Bá Đăng và Phan Thanh Hải, vẫn bị giam giữ không xét xử từ năm 2010.

Trong một phiên tòa lớn vào tháng Tư năm 2011, nhà hoạt động pháp lý nổi tiếng Cù Huy Hà Vũ bị tuyên án bảy năm tù về tội tuyên truyền chống nhà nước. Trong phiên phúc thẩm, mức án này vẫn được giữ nguyên.

Vào tháng Năm, Tòa án Nhân dân Tỉnh Bến Tre xử bảy nhà vận động ôn hòa cho quyền sở hữu đất đai, trong đó có Mục sư Dương Kim Khải và tín đồ Phật giáo Hòa Hảo Trần Thị Thủy về tội chống chính quyền và kết án họ nhiều năm tù.

Chính quyền tiếp tục sách nhiễu, tra hỏi và trong một số trường hợp, đã bắt giữ và bỏ tù những người lên tiếng phê phán trên mạng. Vào tháng Giêng năm 2011, công an bắt blogger viết về nhân quyền Hồ Thị Bích Khương. Vào tháng Năm, nhà vận động dân chủ Nguyễn Kim Nhân bị bắt với lý do tuyên truyền chống chính phủ, chỉ năm tháng sau khi ông mãn án tù cũ với cùng tội danh nói trên. Vào tháng Tám, blogger Lư Văn Bảy bị kết án bốn năm tù vì đã viết các bài vận động dân chủ trên mạng Internet. Cũng trong tháng Tám, blogger Phạm Minh Hoàng bị kết án ba năm tù về tội chống chính quyền.

Các nhà hoạt động là người dân tộc thiểu số cũng bị bắt bớ và bỏ tù. Vào tháng Giêng, tòa án tỉnh Lạng Sơn kết án blogger Vi Đức Hồi, người dân tộc Tày, tám năm tù với tội danh tuyên truyền chống chính phủ, sau đó giảm án xuống còn năm năm trong phiên phúc thẩm vào tháng Tư. Trong tháng Ba, nhà vận động quyền lợi đất đai Châu Hềng, một thành viên của nhóm thiểu số Khmer Krom tại An Giang bị kết án hai năm tù về tội danh “phá hoại tài sản” và “gây rối trật tự công cộng.” Trong tháng Tư, Tòa án Nhân dân tỉnh Gia Lai kết án tám tín đồ Tin Lành người Thượng từ tám tới mười hai năm tù theo điều 87 bộ luật hình sự, với nội dung tội danh “phá hoại chính sách đoàn kết dân tộc.”

Quyền tự do Ngôn luận, Nhóm họp và Thông tin

Chính quyền không cho phép báo chí độc lập hoặc của tư nhân hoạt động trong nước, và kiểm soát chặt chẽ báo chí và mạng internet. Có các chế tài hình sự dành cho các tác giả, nhà xuất bản, trang web và người sử dụng internet có hành vi phát tán các tài liệu bị cho là chống chính quyền, đe dọa nền an ninh quốc gia, làm lộ bí mật nhà nước hay truyền bá các ý tưởng “phản động.” Chính quyền chặn đường truy cập tới các trang web chính trị nhạy cảm, đặt ra quy định buộc các chủ quán cà-phê internet giám sát và lưu giữ thông tin về các hoạt động của người sử dụng mạng, gây sức ép và sách nhiễu các blogger độc lập và những người chỉ trích trên mạng.

Trong tháng Tám, các cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc bị giải tán bằng vũ lực. Những người tham gia biểu tình bị đe dọa, sách nhiễu và bắt giữ chỉ vì đã tuần hành ôn hòa gần Đại sứ quán Trung Quốc và quanh hồ Hoàn Kiếm. Báo chí của chính phủ, bao gồm các tờ báo in và đài truyền hình, liên tục đưa các hình ảnh tiêu cực về người tham gia biểu tình và dán cho họ cái nhãn “phản động.”

Tự do Tôn giáo

Chính quyền không chế hoạt động tôn giáo bằng các quy định pháp luật, yêu cầu đăng ký, kèm theo các đối sách là sách nhiễu và theo dõi. Các tổ chức tôn giáo bị bắt buộc phải đăng ký với chính quyền và hoạt động dưới các ban tôn giáo do chính quyền điều hành. Mặc dù đã cho phép nhiều cơ sở tôn giáo có kết nối với chính quyền được cử hành các giáo lễ, chính quyền vẫn nghiêm cấm mọi hoạt động tôn giáo mà họ tùy tiện cho là đi ngược với “lợi ích quốc gia,” ảnh hưởng tới khối đoàn kết dân tộc, gây rối trật tự công cộng hay “gieo mầm chia rẽ.”

Công an địa phương tiếp tục ngăn chặn các nhóm Phật giáo Hòa Hảo chưa được chính quyền công nhận tiên hành tổ chức ngày giỗ Giáo chủ Hòa Hảo Huỳnh Phú Sổ. Trong các ngày lễ Phật giáo vào tháng Năm và tháng Tám, công an Đà Nẵng chặn đường vào hai chùa Giác Minh và An Cư và đe dọa các Phật tử. Cả hai chùa đều có liên hệ với Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất không được chính quyền công nhận.

Vào tháng Giêng, mục sư Tin lành Nguyễn Trung Tôn bị bắt không rõ lý do. Ba nhà vận động cho dòng đạo Công giáo Hà Môn người Thượng – Blei, Phoi và Đinh Pset – bị bắt vào tháng Ba. Hai nhà vận động Hòa Hảo, Nguyễn Văn Lía và Trần Hoài Ân, bị bắt vào tháng Tư và tháng Bảy. Cũng trong tháng Tư, mục sư Tin lành Nguyễn Công Chính bị bắt và truy tố về tội “phá hoại chính sách đại đoàn kết dân tộc.” Ít nhất 15 tín đồ Công giáo có liên hệ với Dòng Chúa cứu thế ở Hà Nội và Thành phố Hồ Chí Minh, trong đó có hai blogger Lê Văn Sơn và Tạ Phong Tần bị bắt trong vòng tháng Bảy, tháng Tám và tháng Chín.

Vào tháng Bảy, nhà vận động tôn giáo và dân chủ nổi tiếng, Linh mục Nguyễn Văn Lý, bị buộc trở lại nhà tù sau gần 16 tháng chữa bệnh/quản chế tại gia. Cha Lý bị bại liệt một phần thân thể do di chứng của các cơn đột quỵ cũ trong trại giam, và tình trạng này tiếp tục gây quan ngại nghiêm trọng về sức khỏe của ông.

Hệ thống Tư pháp

Tin tức về nạn bạo hành của công an, bao gồm cả việc tra tấn và đánh đập đến chết, tiếp tục xuất hiện ở khắp các vùng miền. Chỉ tính riêng 10 tháng đầu năm 2011, ít nhất đã có 13 người chết trong khi bị công an giam giữ.

Những can phạm chính trị và tôn giáo, hay thuộc các vụ án bị coi là nhạy cảm thường bị tra tấn trong khi thẩm vấn, bị biệt giam trước khi xử án và không được gặp người thân hay cố vấn pháp lý. Các tòa án ở Việt Nam vẫn bị đặt dưới sự khống chế chặt chẽ của chính phủ và đảng Cộng sản Việt Nam, thiếu tính độc lập và vô tư. Các nhà bất đồng chính kiến về chính trị và tôn giáo thường bị xử mà không được trợ giúp pháp lý trong các phiên tòa không đảm bảo tính công bằng theo tiêu chuẩn quốc tế. Các luật sư nhận bào chữa cho các vụ án chính trị nhạy cảm bị đe dọa, sách nhiễu, khai trừ (khỏi Luật sư đoàn) và bị bỏ tù.

Pháp luật Việt Nam tiếp tục trao quyền “quản chế hành chính” tùy tiện không cần qua xét xử. Theo Pháp lệnh số 44 (năm 2002) và Nghị định số 76 (2003), các nhà bất đồng chính kiến ôn hòa và những người bị coi là phân tử có khả năng gây tổn hại tới nền an ninh quốc gia hay trật tự công cộng có thể bị cưỡng ép đưa vào các cơ sở chữa bệnh tâm thần, quản chế tại gia hoặc quản chế trong các trung tâm “chữa bệnh” và “giáo dục” do chính quyền điều hành.

Những người nghiện ma túy có thể bị đưa vào các trung tâm cai nghiện tập trung của chính quyền, nơi họ bị cưỡng ép tham gia “lao động trị liệu,” đơn thuốc chính của phương pháp cai nghiện ma túy ở Việt Nam. Tính đến đầu năm 2011, trên toàn quốc có 123 trung tâm đang quản chế khoảng 40,000 người, trong đó có những trẻ vị thành niên mới 12 tuổi. Việc quản chế những người này không phải qua một trình tự pháp lý thích hợp hay chịu sự giám sát pháp lý dưới bất kỳ hình thức nào, và thường kéo dài đến bốn năm. Nếu vi phạm các nội quy của trung tâm – trong đó có quy định về lao động – học viên sẽ bị đánh bằng dùi cui, chích điện bằng dùi cui điện, và bị giam trong các phòng kỷ luật với khẩu phần ăn uống bị cắt giảm. Các cựu học viên cai nghiện cho biết họ từng bị ép buộc làm việc trong dây chuyền chế biến hạt điều và các việc nông nghiệp khác, trong đó có trồng khoai tây và cà-phê; các việc về xây dựng; may mặc và các ngành nghề chế biến khác như gia công mây tre đan. Theo luật Việt Nam, các công ty khai thác sản phẩm từ các trung tâm này được miễn thuế. Một số sản phẩm

là kết quả của quá trình lao động cưỡng ép nói trên đã tìm được đường vào dây chuyền cung tiêu của các công ty xuất khẩu cung cấp hàng ra các thị trường ngoài nước, trong đó có Hoa Kỳ và châu Âu.

Các Đối tác Quốc tế Chủ chốt

Mối quan hệ phức tạp với Trung Quốc đóng vai trò quan trọng trong chính sách đối nội và đối ngoại của Việt Nam. Về đối nội, ngày càng có nhiều lời phê phán trên tinh thần dân tộc từ phía các nhà vận động và một số sĩ quan quân đội đã huy trí về phản ứng yếu ớt của chính quyền trước những hành vi mà đông đảo người dân Việt Nam cho là biểu hiện hung hăng của Trung Quốc đối với hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa đang trong vòng tranh chấp. Trong năm 2011, chính quyền đã phải nỗ lực dập tắt tiếng nói đồng thanh phản đối Trung Quốc đang ngày càng trở nên công khai và rõ ràng này.

Về đối ngoại, chính quyền đã cố gắng tăng cường hợp tác với Hoa Kỳ, Ấn Độ, Nhật Bản và các nước ASEAN láng giềng để tạo đối trọng với ảnh hưởng của Trung Quốc.

Dù Nhật Bản có vị thế thuận lợi trong vai trò nhà tài trợ song phương lớn nhất của Việt Nam, quốc gia này vẫn tiếp tục không đưa ra những nhận xét công khai về thành tích nhân quyền đang xuống dốc của Việt Nam.

Quan hệ giữa Việt Nam và Hoa Kỳ tiếp tục phát triển theo hướng xích lại gần nhau hơn. Vào tháng Chín, Việt Nam đã khai trương phòng lãnh sự mới ở New York, và phòng lãnh sự Hoa Kỳ ở Thành phố Hồ Chí Minh được mở rộng với việc khai trương một Trung tâm Hoa Kỳ được khai trương. Hoa Kỳ và Việt Nam cũng đang tham gia đàm phán để cùng với một số quốc gia khác gia nhập Đối tác Xuyên Thái Bình Dương, một hiệp định thương mại tự do đa phương.

Vào tháng Giêng và tháng Năm, các chuyên gia độc lập của Liên Hiệp Quốc tới Việt Nam trong năm 2010 đã công bố các nhận định của mình. Đặc sứ của Liên Hiệp Quốc về nhân quyền và tình trạng đói nghèo đưa ra một bản báo cáo nhìn chung là tích cực, nhưng khuyến nghị chính phủ Việt Nam cần thông qua và thực hiện các hiệp ước quan trọng về nhân quyền, trong đó có Hiệp ước chống Tra tấn và các Hành vi Đối xử Độc ác, Vô nhân tính hay Nhục hình. Đặc sứ của Liên Hiệp Quốc về các vấn đề dân tộc thiểu số công bố một bản báo cáo có tính phê phán cao hơn, ghi nhận một số tiến bộ, nhưng nêu rõ những quan ngại về nguy cơ xâm phạm quyền tự do tôn giáo và “các vi phạm nghiêm trọng về quyền công dân.” Đặc sứ cũng nhận xét thẳng thắn rằng những có những cản trở trong chuyên công tác của bà gây “hạn chế khả năng tiếp cận những góc nhìn khác ngoài những người đồng tình với quan điểm chính thống của Chính phủ.”